

Om HENRICH & PERNILLE

”Det Skuespill kaldet *Henric og Pernille*, kand *passere* for en *Plan*, hvorefter ordentlige *Comoedier* bør indrettes”, skriver Holbergs selv i sin epistel 66. Grunden til denne selvsikkerhed er uden tvivl intrigens fabelagtige opbygning. Det er faktisk selve intrigen, der er det centrale i denne komedie og ikke personkrarakteristikken, som er relativt endimensionel og arketyrisk.

Det er som regel tjenerne Henrich og Pernille, der i fællesskab opspinder den forløsende intrige, så Leander får sin Leonora og den sande kærlighed overvinder den vrantne Jeronimus’ konservatisme og gerrighed. Men i denne komedie sætter Holberg de to intrigemagere op mod hinanden. Det kan næsten kun gå i fisk. Henrich har i sin herre Leanders fravær lånt hans fine klæder og påtager sig hans fornemme manerer for at gøre indtryk på den smukke unge frøken Leonora på den anden side af gaden. Samtidig benytter Leonoras tjenestepige Pernille sig af sin frøkens smukke kjoler for at få kløerne i den unge herre, Leander. Men hvem er det i virkelig Henrich og Pernille kurtiserer, og hvad sker der, når Leander og Leonora, som er forlovede, erfarer, at den anden tilsyneladende har noget kørende med tjeneren/tjenestepigen? Intrigen, som ellers altid er det forløsende element i komedien, bliver her årsag til selve krisen, og Holberg må trække på andre kræfter for at det hele kan ende lykkeligt.

Henrich og Pernilles intriger vikler sig ind i hinanden som en snirklet arabesk, der i sin komplekse symmetri på én gang afspejler barokkens og klassicismens kunstsyn. Med sit livfulde sprog og sikre dramatiske greb eksperimenterer Holberg i denne komedie med intrigen, leger en svimlende leg med illusion på illusion, bedrag og dobbelt bedrag

LB